

[Aase Olesen]

forhåndsbesked, så kan vi undgå de noget mærkværdige konstruktioner, som Socialdemokratiet har foreslået. Dem kan vi i hvert fald under ingen omstændigheder gå ind for.

Glistrup (FP):

Med hensyn til dette forslags indplacering i den almindelige skattelovssamling skal jeg henvise til, hvad jeg sagde om likvidationsprovenuforslaget, dengang solen endnu skinnede på himlen. Men det tør nok siges, at dette forslag har en helt, helt anden facet end de tre andre, som vi har behandlet.

Det umage par fru Aase Olesen og hr. Henrik Toft glæder sig tilsyneladende over, at de nu kan Schwamm darüber, fordi man fra ministerens side har skrevet ordet »normalt«, som absolut ikke er nogen som helst ændring eller garanti eller noget som helst andet. Jeg vil snarere sige, at det ikke så meget er et problem, om ministeren kan bruge ordet »normalt« i en vejledning, som det er et problem for ministerens psykiker.

Det, der faktisk her er tale om, er, at den mand, der er blevet minister på, at han nu siger retssikkerhed, retssikkerhed og atter retssikkerhed, i et tilfælde, hvor man endelig havde en regel, som i hvert fald tilsyneladende gav retssikkerhed, nemlig sådan at forstå, at når man holdt sig inden for 15 pct., så kunne man regne med, at det var til at stole på, nu siger, at det kan man alligevel ikke stole på. Og som ministeren helt rigtigt siger: det har man aldrig kunnet stole på, fordi der ikke er tale om nogen realitetsændring.

Derfor er altså hele det Mester Jakel-nummer, som vi har fået opført, og som Socialdemokratiet vil have en erklæring fra, jeg ved ikke hvem – højesteretspræsidenten eller Europadomstolen i Strasbourg – på ikke bliver tilside-sat på et eller andet tidspunkt, simpelt hen at feje et meget, meget stort praktisk problem ind under gulvtæppet.

For det, vi her står over for, er et meget, meget væsentligt problem for enhver skattepraktiker, som han møder hundredvis af gange hvert eneste år, og det har ikke nogen særlig tilknytning til det, fru Pia Gjellerup sagde i forbindelse med det første forslag, som vi behandlede i denne tetralogi, hedder det vist, som vi nu er ved at ende med.

Nej, situationen er simpelt hen den, at når man dér, »within arm's length«, for nu at give den tekniske betegnelse for det, vi her diskuterer, handler fast ejendom, så er man frygtelig usikker på, hvilken pris man i grunden skal handle den til. Og det er der ikke noget mærkeligt i.

Nu siger Socialdemokratiet, at man skal have to vurderingsmænd. Man kunne for den sags skyld have 47 vurderingsmænd, og ved masser af de ejendomme, det her drejer sig om, er der ikke nogen som helst, der kan sige, hvor meget de er værd pr. den dato, man handler, f.eks. den 1. januar 1981, for nu bare at tage en eller anden tilfældig dato. Så kommer der en skattesag 3-4-5 år efter, som kører op igennem systemet, og så skal man til at have nogle såkaldt sagkyndige vurderingsfolk, hvad enten det så er formanden for vurderingsrådet, eller hvem det er, til at fastslå engang i 1988, hvor meget den ejendom var værd i 1981. Han kender prisudviklingen, som den har været, hvad man jo ikke anede noget om, da man handlede i 1981. Og så skal man finde frem til et eller andet tal, og det er mere eller mindre ruinerende, om man kommer til det ene eller til det andet.

Så får man altså fastlagt disse vurderinger, som Socialdemokratiet tilsyneladende mener nærmest skal gælde som en højesteretsafgørelse, ved hjælp af disse to gæve mænd, hvoraf ministeren skal udpege den ene og den døde skifteretsdommer den anden, idet han har en eller anden tilfældig liste, hvor han tager den næste ejendomsrådgiver, der trænger til at få et honorar, til at vurdere ejendommen. Og så får man udslynget et eller andet tal, altså at den ejendom nok var 14 mio. kr. værd, og det kan være aldeles ruinerende. Om det i virkeligheden skulle have været 8 mio. kr. eller 22 mio. kr., det er der sådan set ingen der kan fastsætte som noget eksakt rigtigt.

Går man så videre, læser man, at skatteministeren håber at få gennemført sit lovforslag nr. L 54 om, at Landsskatteretten kan udmelde sags- og skønsmænd. Hvordan skal de så placeres i dette billede?

Derefter går man videre til domstolene. Fru Pia Gjellerup er så spændt på, hvordan de vil forholde sig til det. Dertil kan jeg kun sige, at det afhænger fuldstændig af, hvad den pågældende dommers opvækstbaggrund er. Der er vid forskel på, om han er vokset op i et social-